

Õnnetu teekäit.

Rau-Mari oli rikkas peremees. Temal oli ainus laps, ilus tütrekene Liisa. Niklas ja ilus — need emadused kisuvad vägisse kooslajni kofku, nagu kalad vörku. Ons siis eladesgi sobitajate pundi olnud? Seeskord olid Rau-Mari ja tema füljelun, ühesilmaga Ann ühelt poolt ja Viili-Joak ning selle kallis kaaaja, fogeldaja Kari teiselt poolt need sobitajad. Viimastel oli poeg. Kararel oli selle nimi ja Karlaks teda hüieti sest saadik, kus oli piibumeheks hakanud; enne seda nimetati teda Raaluks. Karla oli nii samma oma wanemate ainus poeg, naqu Liisa see ainus tütar. Karla on olnud mitte innetu. Peale seda oli ta ka veel rikkas. Oli üks kena mehine koljat, see Karla! Üöna imelk oli panna, misisuguse julgusega ta koerale kaigast mõoda pihta öskas, kasjile kiri keresse trehivas. Tuhlimed see Karla! Tuhli ja rikkas — see piotis mõnegi tütrerikka ema silmi! — Mardi-Kai rääkis Joagi-Annuga — asj oligi selge: need lapset pidid paari heitma ega keegi muu! Alga mis need lapsed siis ütlesid? Liisa oli õnnelik, sest seal valdas oli isaste inimeste puudus — viimase rahvakirjutusel saanud ju arvalikud, et viie naisterahva kohta aina kolm meesterahvat

olla. Rats pidid siis ilma jäema. Neunde seas ei tahinud Liisa mitte olla. Pealegi oli sähärduji kuldkalasi õiete ativa leida. Mis muud kui wöötta seepik wastu, kui seepik pakutakse! — Liisa surutas rats kätt välja — ning Karla sai temale. Mis ütles aga Karla selle louna juures? Karla ei ütelnud ühtigi. Olgu jalaja veldud — ta oli natuke tuima tõugu. Ta mõtles — pannakse mind naismeheks, olgu siis minupäraast Rau-Liisa see naiseksaaja! Miskipäraast piaks ta pahem olema, kui mund? — Veel mõtles ta, ning seda õige visast, kuidas ta veel enne abieluvangistust saaks oma priiust õiete põhjalikult maitineda. Tal oli suur himu õige laugele minna reisima, ikka siinna silmaviire taha, kus see wöderasmaa olla. Seal ta tahtis seda kohha ülesotsida, kus ta ei olnud maaga ühte on liidetud. Ikkahästi siinna tahapoolle mäest alla tahtis ta kippuda, et näha jaaks, mis seal ometi piaks olema. Maa viimase äere tahtis ta kätte saada. Näha on, Karla oli natukest lühikest aruqa. Alga mis sest wiqa! Ta oli just tubli ja rikkas ja fölbas küll ikka peigmeheks selle rikka, ilusa prundile. Rosja viinad olid joodud, see oli siis see suure ettevõtmise eñimene järk. Kõikide soov oli nüüd, et nii pea kui wöimalik jaaks pulmad peetud. Nii pea, kui wöimalik! ütles ka Karla — aga enne lähen veel